

Στη δημιουργία μιας νέας κατηγορίας φτωχών εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα στην Ελλάδα αναφέρεται με άρθρο του το γερμανικό περιοδικό Der Spiegel. Πρόκειται για τους «working poor», νέους σπουδασμένους και με προσόντα, αλλά με αποδοχές που μόλις φτάνουν για να καλύψουν τις ανάγκες διατροφής τους.

Οι άνθρωποι στους οποίους αναφέρεται το δημοσίευμα έχουν ονοματεπώνυμο. Είναι η Στέλλα Αντωνίου, 24 ετών, μπαργούμαν με σπουδές στις γλώσσες και στη λογοτεχνία, ο Γιώργος Γεωργιάδης, 27 ετών, καθηγητής Αγγλικών, με 25 ώρες εργασίας την εβδομάδα, αλλά με αποδοχές 15 ωρών και ο Μάρκος Καρύδης, 30 χρονών, εργαζόμενος σε φαστφουντάδικο, με σπουδές στην Φυσική Αγωγή.

«Η φιλελευθεροποίηση της αγοράς εργασίας επέφερε ακριβώς το αντίθετο από το σκοπούμενο», επισημαίνει στο δημοσίευσμά του το περιοδικό. «Ο νομοθέτης μείωσε το κατώτατο όριο μισθού στα 586 ευρώ και παράλληλα επέτρεψε στους εργοδότες να πηγαίνουν και χαμηλότερα, όταν αυτός που ψάχνει εργασία είναι κάτω των 25. Πίσω από αυτό κρύβονταν η ελπίδα ότι έτσι θα καταπολεμούνταν η νεανική ανεργία που το 2016 άγγιξε το 47%. Παράλληλα προέκυψε μια γενιά εργαζομένων που έκαναν σχεδόν τα πάντα, γνωρίζοντας ότι εάν δεν το έκαναν αυτοί, θα το έκαναν άλλοι».

Το Spiegel σημειώνει ακόμη ότι «παρ' όλα αυτά, η μεγάλη κραυγή των εργαζομένων φτωχών δεν ακούστηκε, επειδή ειδικά οι ευκαιρίες για μια έστω κακοπληρωμένη δουλειά θα μειώνονταν. Και μια κακοπληρωμένη δουλειά είναι πάντα καλύτερη από την ανεργία».

Όπως εκτιμά το γερμανικό περιοδικό, «το 1/3 των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα κερδίζουν τόσο λίγα που μόλις τούς φτάνουν για να ζήσουν. Είναι πάνω από μισό εκατομμύριο. Για τη δουλειά τους παίρνουν κάτω από 376 ευρώ το μήνα ή 60% λιγότερα από το μέσο μισθό. Το 9% των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα λαμβάνει λιγότερα και από 200 ευρώ. Ο κίνδυνος, ακόμη και με σταθερή εργασία, να συγκαταλεχθεί κανείς στους φτωχούς στην Ελλάδα είναι τόσο μεγάλος, όσο πουθενά αλλού στην Ε.Ε.».

Το άρθρο προχωρεί και σε σύγκριση ανάμεσα στο Βερολίνο και την Αθήνα σε ό,τι αφορά στο κόστος ζωής. «Για παράδειγμα, στο Βερολίνο οι τιμές για προϊόντα καθημερινής κατανάλωσης είναι μόλις 14,5% υψηλότερες απ' ό,τι στην Αθήνα, παρά το ότι στη γερμανική πρωτεύουσα η αγοραστική δύναμη είναι 117% υψηλότερη».

naftemporiki.gr

© 2017, . Για την αναδημοσίευση της είδησης από άλλες ιστοσελίδες είναι απαραίτητη η αναφορά του link προς το άρθρο του sep4u.gr